

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014 roku Sygn. akt XVIII C 5162/13 Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa - (...) Komendanta Wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej w Ł. kwotę 1.919,49 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 30.12.2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 300zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalił powództwo w pozostałej części, a nadto nakazał pobrać od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi kwoty 50zł z tytułu nieuiszczonej opłaty sądowej.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył powód, który zaskarżył wyrok w części, to jest co do kwoty 1 944 złotych i zarzucił naruszenie prawa procesowego art. 233 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie zeznań świadków i dokumentów, z których Sąd I instancji błędnie wywiódł, że w miesiącu listopadzie i grudniu strona powodowa nie dostarczyła energii elektrycznej, czym Sąd dokonał dowolnej oceny dowodów. Wskazując na powyższą podstawy apelacyjne pełnomocnik powoda wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie kwoty 3 863,49 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2011 roku oraz kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelację należało uznać za bezzasadną.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również podziela dokonaną przez tenże Sąd ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego i wyciągnięte z tej oceny wnioski.

Nieuzasadniony okazał się zarzut uchybienia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 233 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w toku sprawy materiału procesowego.

W myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Należy podkreślić, że w przypadku, gdy z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom strony apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Przede wszystkim za całkowicie trafne należy uznać stanowisko Sądu Rejonowego, iż strona powodowa nie udowodniła, że w październiku i listopadzie dostarczała prąd elektryczny do wskazanego punktu poboru. Trafnie Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadków Z. Ł., S. S. i T. F. w zakresie, w jakim świadkowie ci twierdzili, że strona pozwana nie zwracała się z żadnymi problemami dotyczącymi możliwości korzystania z energii elektrycznej.

Po pierwsze zeznania tych świadków w tej części były sprzeczne z pismem z dnia 25 października 2011 roku, w którym strona pozwana zgłosiła żądanie natychmiastowego dostarczenia energii elektrycznej w ilości 100 kWh dziennie.

Po wtóre, inwestor w piśmie z dnia 26 października 2011 roku wskazał, że zapis § 2 ust. 1 umowy z dnia 30.06.2011 roku obligują inwestora do wskazania wykonawcy dostępu m. in. do energii elektrycznej, co zostało uczynione w dniu 15.07.2011 roku, a zgodnie zapisem § 3 ust.6 umowy inwestor nie ma obowiązku do zapewnienia wykonawcy energii elektrycznej w ilości 100 kWh. A takie stwierdzenie wskazywało jednoznacznie, że inwestor nie tylko nie podjął niezwłocznych działań w celu zapewnienia pozwanemu możliwości korzystania z energii elektrycznej w odpowiedniej ilości, ale jednoznacznie odmówił podjęcia jakichkolwiek czynności zmierzających do wykonania obowiązków wynikających z umowy. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na to, że pracownik inwestora po złożeniu przez stronę pozwaną w/w pisma dokonał sprawdzenia, czy do instalacji we wskazanym punkcie istotnie dostarczana jest energia elektryczna.

Trudno nie zgodzić się z Sądem I instancji, że użyte w § 2 umowy pojęcie „dostęp do wody i energii elektrycznej” wskazuje na obowiązek inwestora zapewnienia ciągłości przesyłu prądu do wskazanego punktu poboru przez cały czas trwania prac budowlanych (art. 65§2 k.c.). Z powołanym § 2 umowy koreluje zapis § 3 pkt 6 umowy na mocy, którego w okresie realizacji umowy wykonawca zobowiązał się do uiszczania inwestorowi opłatę ryczałtową za energię elektryczną w ilości 100 kWh/dzień oraz wodę i ścieki w ilości 22,5 m³/miesiąc, pomnożonych przez obowiązujące ceny jednostkowe. Taki zapis nie miałaby racji bytu, gdyby inwestor nie był zobligowany do dostarczania energii elektrycznej na plac budowy.

Ponadto, wbrew zarzutom apelacyjnym fakt dostarczania energii elektrycznej do jednostki Policji nie jest tożsamy i nie przesądza jednoznacznie o tym, że we wskazanym przez powoda punkcie istotnie była dostarczana ta energia. Jest bowiem oczywiste, że mogą być punkty poboru prądu, które nie zostały w ogóle podłączone do sieci, uległy awarii bądź też są zbyt małej mocy. A zatem przedstawienie faktury VAT wystawionej przez Wojewódzką Komendę Policji obciążającą stronę powodową obowiązkiem zapłaty należności za prąd, wodę i odprowadzanie ścieków z uwzględnieniem umówionego ryczałtu nie mogło być równoznaczne z dostarczeniem energii elektrycznej.

Reasumując, zaskarżony wyrok odpowiadał prawu, a Sąd I instancji z zebranego w sprawie materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a tym samym nie naruszył reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.), a podniesione przez stronę apelującą zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu a quo.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną orzekając o kosztach postępowania odwoławczego na podstawie art. 98 kpc w związku z art. 108 §1 kpc i art. 391 § 1 kpc oraz § 6 pkt 3 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz.1348 ze zm.).